

U petak 29. 7. radili smo na završnim radovima na kapeli i uredjenju groblja, kako smo i planirali. Istina, vrijeme nam nije bas islo od ruke tako da smo znatan dio vremena morali provesti cekajuci pod trijemom novosagradjene kapele ili u njenoj unutrašnjosti. Ipak, najveći dio radova uspjeli smo otrgnuti kisi iz ruku i okolis lijepo urediti, zaravnati zemlju i ukloniti ostatke gradjevinskog materijala gomilanog ove dvije godine gradnje. Nije nas bilo ni puno, ali bolje manji broj motiviranih nego mnogo bezvoljnih. Na kraju je ipak sve dobro izgledalo i mogao se svijetla obraza docekati sutrasnji dan. Istog dana, znaci petak pred vecer poceli su pristizati i drugi ucesnici ovogodisnjeg susreta. Dok smo sjedili zajedno kod Tece, poceli smo praviti i detaljan plan sutrasnjih odvijanja stvari. Uz put smo, prema obicaju, napravili i listu sutrasnjih potreptina, kako onih za susret tako i onih za posvetu kapele, odnosno misu.

Ujutro smo vec svi bili na svojim pozicijama i brinuli se oko dogovorenog; jedna ekipa u nabavci i kupovini a druga na osposobljavanju infrastrukture na samoj lokaciji susreta kao i same kapele. Sve se odvijalo smireno i sa voljom, sve pomalo spontano a opet ucinkovito i bez ikakvog grca. Vec prije jedanaest sati smo vec svi bili gore na groblju, a u isto vrijeme stigao je i svecenik. Sacekali smo jos koju minutu one koji su jos bili na putu i zurili ovom dogadjaju a onda smo zapoceli sa, kako rece fra Ilija Bozic, blagoslovom groblja i svih mrtvih pokopanih u njemu, posvetom kapele posvecenoj blagdanu Bresanceva i samom misom za sve okupljene. Nakon slavlja svete mise zadržali smo se jos neko vrijeme gore na groblju, vec po obicaju nazdravili za novosagradjenu kapelu a onda se polako spustili do Plana -nase poznate lokacije susreta.

Usljedio je zajednicki rucak svih do tada nazocnih uz dosta dobrog raspolozenja, sala i smijeha. Ni pjesma, po obicaju, nije izostala. Na pocetku su se za to brinuli vrsni pjevaci Pavo i Tvrtko koji su je stvarno momacki zavodili, a vremenom su im se prikljuivali i ostali koji su znali i bili voljni pjevati. Pred samo spustanje noci pristiglo je jos posjetilaca, tako da je drustvance bilo kompletno na okupu. I dalje se pjevalo, pricale su se sale, sjecalo se starih vremena, podsjecalo se svih onih koji su rado vidjeni na susretu a koji su zbog drugih razloga bili sprijeceni nazociti ovogodisnjem okupljanju. Sve to potraja duboko u noc.

Sledeceg dana, nedjelja, vec prema najavi i tradicionalno, doruckovasmo svi zajedno a onda se podjosmo spremati put planine, put Poljica. Nas desetak smjestismo se u dva terenska vozila pa preko Kopjara, Varesa i Planinice, pod okriljem izuzetno lijepog i bistrog dana ugledasmo svu ljepotu Duvnjakovog Poljica. Proboravismo tu cetiri-pet lijepih sati, obidjosmo planinu pjesice, brasmo borovnice, rucasmo, a onda pred vecer se ponovo vratismo u selo. Istodobno su i zene posjetile Bobovac i mrjestiliste na Pogari kreirajuci dan prema svojim zeljama i zamislama. Po povratku u selo ponovismo onu vec poznatu izreku - „ako ne prije, onda sledece godine u Trnovcima“ i polako se podjeosmo razilazit, svako prema svom odredistu.

Klaus, kolovoz 20